

לילי שרון היא ההיפך המוחלט של חלום פמיניסטי: אשה הקיימת בשביל בעלה, השקועה כולה באישיותו ושאינ לה עניין בחיים מלבד מאוייו וצרכיו

מקום. לאחר שנהרג פונו התמונות. לילי נישאה לאריק כשנה אחרי מות אחותה ומאז היא איתו, שלו ובשבילו בכל.

קשה היה לתאם זמן לפגישה עם לילי. הכל היה תלוי בלוח-הזמנים של אריק במערכת-הבחירות. לוח-הזמנים שהיה עמוס וצפוף — שלוש עד ארבע הופעות בכל יום. ולילי איתו, כרוב המיקרים. לבושה היטב, מטופחת, תמיד נראית רעננה ועירנית. אנחנו עיסקת-הכילה, אמרה פעם.

היא מדברת אל ועל בעלה ברכות וגם הוא, לרבייה, אינו צועק אף פעם.

החשיפה לציבור קשה לה: אני מאוד לא אוהבת חשיפה. חושף מי שחטר לו משהו. לי, ברוך-השם, לא חטר שום דבר. אני יודעת שהחשיפה היא חלק מן המחיר. זה להשפיע וזה כדאי. שנינו מודעים לסכנות המאיימות על מדינת-ישראל, וכל זמן שהן קיימות, אריק צריך להשפיע כדי לנסות למנוע אותן.

גם ההתקפות הפרועות על אריק בעיתונות, בעיקר מאו מילחמת-לבנון, לא השפיעו עליהם במיוחד. ההתקפות לא היו ענייניות. אלה

הסבירו לי, הוא כלבי-שמירה. על בר קטן בצד פינת האוכל, עמוס פסלים שונים, אני מגלה כמה ראשים של אריק. אני ניגשת להסתכל. אחד מהם דומה במיוחד: נכון שהוא יפה? שואלת לילי ומלטפת את ראשו של הפסל.

בפינה אחרת של חדר-האורחים תלויות בצפיפות תמונות ישנות. תמונות מישפחתיות, בעיקר מישפחתו של אריק — הוריו וסבתו וכמובן תמונה שלו מכל מיני תקופות של כיתספר וצבא. ישנן שם גם מעט תמונות של ההורים של לילי בצעירותם.

אין שם תמונות של מרגלית, אחותה הגדולה של לילי, אשתו הראשונה של אריק, שנהרגה בתאונת-דרכים ב'1961.

ללכת אחריו

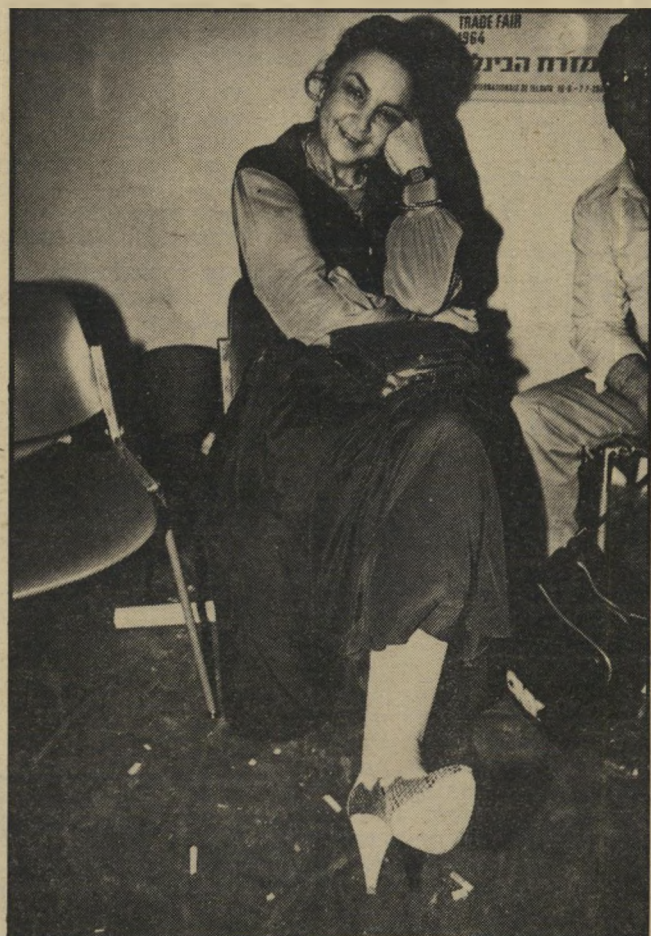
על ארון שחור בכניסה מונחת תמונה של גור, נכנס של אריק ומרגלית, שנהרג ב'1969, מפליטת כדור של רובה-ציד. כשגור היה בחיים היו תמונותיה של מרגלית, אמו, בכל

מצטרפים לחגיגה גם כמה תרנגולות חומות ותרנגול גאה.

נכון שהם נורא נחמרים? היא שואלת והריש מתגלגלת לה כפה. אבל עכשיו קצת הם למיסכנים. ברור-כלל אני מאכילה אותם מוקדם בבוקר, כשעוד לא הם כלי-כף. אחר-כך היא פותחת להם את ברו המים. כדי שיתרעננו וישתו קצת, ומייד ניגשת אל הסוסים. אלה עומדים בשקט בתוך האורווה, מחכים לתורם. היא מאכילה אותם, מלטפת, מחייכת, וורקת מילה וממשיכה הלאה.

אישם, בין השיחים, ישנה רוגרת עם אפרוחים. לילי מתכופפת, מציצה מתחת לשיחים, מקשיבה רגע, ואז מגלה את הרוגרת עם כל האפרוחים החומים והקטנים. היא עושה איגוף גדול וניגשת אליה לזרוק לה קצת לחם. התרנגולת נבהלת, קמה ממקומה ומתחילה לרוץ בשאחריה צורחים הקטנים.

חגיגת הבוקר נגמרה ואפשר להיכנס שוב אל תוך הקרירות של הבית. איתמר הכלב מרים את ראשו בעייפות ומסתכל עלינו. עושה כמה תנועות הרחה וחוזר לנמנם. במיקרה הצורך הוא יכול להיות תוקפני, כך

אמתינה לאריק במקומות שאינה יכולה להיכנס עם בעלה, היא ממתינה לו. כמו בתמונה למעלה, מחוץ לחדר, עד שהוא יוצא אליה. כי לילי יש תמיד סבלנות.

הם של הבנים ואני הבת היחידה בבית, או יש לי ספל ורוד? שני הילדים אינם בבית. עומרי (20) בצבא וגילעד (18) נסע לבית-הספר לעשות את בחינת הבגרות האחרונה במתימטיקה. בעוד זמן קצר יתגייס גם הוא לצבא.

נכון שהוא יפה?

בפתח המיטבח רובץ כלב הבוקסר הגדול איתמר. למעלה בקומה השניה, יושב לו תוכי בתוך כלוב ומתגרה בכלבי: "איתמרי" הוא קורא בקול צפצפני וצורם. "איתי" אבל הכלב אינו זו.

לילי מווגת את הקפה לספלים, מניחה אותם ואת שתי העוגות על המגש וחוזרת לסלון. היא מתיישבת וקוראת לאריק לרדת לשתות קפה. הוא קצת מצונן וצרוך מרוב נאומי

הוא נראה בתמונה. לפני הכורסה ישנו הדום לרגליים. כשילי אינה איתו בנסיעות ברחבי הארץ והעולם, היא ממתינה לו בבית ועוסקת בתחביביה.

בית חם לאריק בית החווה של אריק ולילי שרון מטופח ומסודר. לאריק ישנה כורסה קבועה בבית, שעליה